

Nekonvencionalna sanjska "skicirka"

Uprizoritev Laila avtorjev Martine Maurič Lazar in Gregorja Lorencija v Lutkovnem gledališču Ljubljana

UROŠ SMASEK

Z nekonvencionalno lutkovno uprizoritvijo Laila, sicer tako imenovanim avtorskim projektom tandema Martine Maurič Lazar, članice igralsko-animatorskega ansambla Lutkovnega gledališča Ljubljana (LGL), in gosta Gregorja Lorencija, uprizorjenim po motivih animiranih filmov češke oskarjevske nominiranke leta 1993, Michaele Pavlatove, in odlomkih iz Kratke pripovedi o Albertu Kyšku, letečem snu češkega avtorja Ivana Vyskočila ter ob glasbi izvrstnega skladatelja in multiinstrumentalista Milka Lazarja, so v LGL na Malem odru 6. septembra praktično odprli aktualno gledališko sezono 2011/2012.

Nekonvencionalna, sugestivna lutkovno-igrana uprizoritev, izhajajoča iz uvodne pripovedi o naslovni junakinji, dekletu, ki med drugim piše dnevnik o sebi, svojih mladostniških doživljajih, težavah ipd., je nekakšna oživitve njenega sanjskega in lahko da tudi podzavestnega sveta ter močno presenetli že s prvimi podobami, niti ne že celovitimi prizori, pa tudi nasploh z nadaljnjimi presenetljivo učinkovitimi, recimo, lutkovno-scenjskimi domislicami.

Na samem začetku že med vstopanjem občinstva in dvorano je to ogromna, čez ves oder segajoča živa podoba (video-projeckcija) po di-

menzijah in tudi po skoraj črno-beli izpranosti tako rekoč "veliko-bratovskega" človeškega očesa, vse do začetka predstave zročega naravnost v občinstvo ter ob začetku naposled zaspalega. Njegovo podobo pa zamenjajo nato senčne silhuete navidez neskončnih človeških rok, kot da segajočih od nikoder, pri čemer moramo pohvaliti presenetljivo učinkovito, čeprav načelno preprosto osvetljevalno rešitev tega!

Približno na mestu prej projicirane očesne zenice se odpre še kot straniščna deska oblikovana odprtina (stranišče ima namreč tudi v nadaljevanju še večkratno zvočno "odplakovalno-naplavljalno" vlogo), nakar se v njej pojavi glavna igralka (Maurič Lazar), nadalje skoraj nekakšna nadzornica oziroma spremljevalka ali morda tudi komentatorica sanjanja naslovne junakinje. Projekcijska površina poprejšnjega očesa pa se potem z odstrtjem spremeni v glavno odrsko prizorišče, kjer se dogajajo s sanjanjem povezani prizori.

Prizorišče je opremljeno s podobami nekaj obrazov, upodobljenih "stilizirano" v nekaj potezah kot na otroških risbah ali skicah, s tem da jih je domiselno animacijsko možno oživiti ter tudi razstavljati in sestavljati. Ozadje prizorišča se povrh vsega v presenetljivo dobro projiciranih risbah

Premierna uprizoritev Laila, stilizirana kot v nekaj potezah na otroških risbah ali skicah (Arhiv LGL)

oči oziroma v njihovih oblikah odpira še v odrsko globino, kjer se pojavi druga igralka, članica ansambla LGL, Polonca Kores, kot pristna glasbenica (violinistka) in sodobna plesalka. Zgornji del prizorišča pa je namenjen predvsem lutkam, spuščajočim se na nitih v podobah nekakšnih tridimenzionalnih risb ali skic.

Preplet prizorov učinkuje torej skoraj kot "skicirka", uprizorjena v domišljjsko spodbujajočih "hitrih" potezah. Zelo sugestivno pa jo nadgrajuje slogovno presenetljivo raznovrstna glasba lutkovno-gledališkega "starega mačka" Milka Lazarja, ki tako uprizoritvi prispeva dodatno nekonvencionalnost.